

РЕШЕНИЕ

№ 3298

гр., 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА**
МИТЕВА

при участието на секретаря **ВЕНЕТА К. ВАСИЛЕВА**
като разгледа докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20221110100133 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано по предявени от Й. Р. К. срещу “Уолтопия” АД при условията на обективно съединение осъдителни иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 33 729,17 лв. - неплатено нетно трудово възнаграждение за периода от месец ноември 2019г. до м. май 2021г. вкл., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от 6942,59 лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дължимите се трудови възнаграждения за периода от 01.12.2019г. до 03.01.2022г., с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за сумата от 100 лева – обезщетение за общо 60 дни неизползван платен годишен отпуск за календарните 2019, 2020 и 2021г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, и с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от 3,39 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за неплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск за периода от 16.08.2021г. до 03.01.2022г.

Ищецът твърди, че заемал длъжността „монтажник“ при ответното дружество по силата на трудов договор № 90197 от 01.11.2019г. с място на работа в гр. за периода от 01.11.2019г. до 16.08.2021г., когато правоотношението му било прекратено по негова инициатива поради забавяне в изплащането на дължимото му се възнаграждение на основание чл. 327, ал. 1 т. 2 предп. първо КТ. Твърди, че за периода на действие на трудовия договор неколккратно бил командирован в чужбина, за което между страните били подписвани допълнителни споразумения, уговарящи и допълнително трудово възнаграждение с цел съблюдаване минималните условия за работа в съответната държава. Твърди, че престира труд, съобразно уговореното, но ответното дружество не му заплащало дължимите се трудови възнаграждения в пълен размер. Не му било заплатено и обезщетение за общо 60 дни неизползван платен годишен отпуск за календарните 2019, 2020 и 2021г.

Твърди, че вземането му за неплатено трудово възнаграждение станало изискуемо при условията на чл. 270 КТ с изтичане на месеца, за който се отнася. При така изложените фактически твърдения отправя искане към съда да осъди ответника да му заплати дължимите се суми, ведно с обезщетенията за забава. Претендира законна лихва разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответното дружество, с който предъявените иски се оспорват като неоснователни. Ответникът признава, че между страните е било налице твърдяното трудово правоотношение, по време на действие на което ищецът е бил командирован в чужбина, за което са издадени цитираните в исковата молба удостоверения А1. Твърди, обаче, че уговорено място на работа било в гр. Летница, а не в гр. Оспорва наличието на фактическото основание по чл. 327, ал. 1 т. 2 КТ, но признава, че трудовото правоотношение е било прекратено от 16.08.2021г., когато е получил уведомлението за това от ищеца и с нарочна заповед е констатирал ефекта му. В тази връзка поддържа, че доколкото към този момент ищецът е получил изцяло трудовото си възнаграждение за месец май 2021г. същият дължал на работодателя си обезщетение за неспазено 30-дневно предизвестие по чл. 220, ал. 1 вр. с чл. 326, ал. 2 КТ в размер на 677,30 лв., с което прави възражение за прихващане. Прави възражение за плащане на дължимото се трудово възнаграждение и на полагаемото се обезщетение за неползван платен годишен отпуск. Твърди, че без негово съгласие ищецът е започнал работа по друго трудово правоотношение преди прекратяването на процесния трудов договор и че не се е явявал на работа, за да престира труд, съобразно уговореното.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства приема следното **от фактическа и правна страна:**

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

В тежест на ищеца по този иск е да докаже съществуването на трудово правоотношение с ответника и размера на дължимото нетно трудово възнаграждение за исковия период.

При установяване на горните предпоставки ответникът следва да докаже изпълнение на задължението си за заплащане на трудово възнаграждение.

Страните не спорят относно възникването, съществуването и прекратяването на трудовото правоотношение помежду им, което се установява за периода от 04.11.2019г. до 16.08.2021г. и от представените по делото трудов договор № 90197/01.11.2019г. и заповед № W-1024/16.08.2021г. В трудовия договор е уговорено, че ответникът ще изпълнява длъжността „монтажник“ с място на работа в гр. Летница при условията на 8-часов работен ден и 40 часова работна седмица, с право на основен платен годишен отпуск от 20 работни дни за всяка календарна година и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560 лв. Уговорено е допълнително трудово възнаграждение в размер на 0,6 % върху основното месечно възнаграждение за всяка година трудов стаж. В чл. 6 (3) от договора е посочено, че основното и допълнителното възнаграждение се изплаща от работодателя от 1 до 25 число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът. В ал. 4 е предвидено изплащането на допълнително възнаграждение (бонус) за постигнати резултати (текущо, за година или за друг период).

Не е спорно, че за периода, в който трудовото правоотношение между страните е съществувало, ищецът е бил командирован в чужбина, за което ответното дружество е издало заповеди за командировка и между страните са подписани допълнителни споразумения към трудовия договор в изпълнение на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги във връзка с чл. 121а, ал. 1 т. 1 КТ и ал. 4 КТ.

Не е спорно и че трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед № W-1024/16.08.2021г. по заявление на ищеца с посочено в него основание чл. 327,

ал. 1 т. 2 КТ.

Следователно за работодателя са възникнали задълженията по чл. 128, т. 1 и 2 КТ да начислява и заплаща уговореното възнаграждение за извършената работа на уговорения в трудовия договор падеж, който е настъпил към датата на подаване на исковата молба за всяко от месечните задължения, включени в периода.

Доколкото твърденията на страните, изложени в исковата молба и отговора съвпадат, съдът намира, че между тях не е спорно, че размерът на дължимите се трудови възнаграждения на ищеца за част от процесния период са, както следва: за м. ноември 2019г. - 6500,17 лв., за м. март 2020г. - 9 229,88 лв., за м. юни 2020г. - 1824,62 лв., за м. юли 2020г.- 4082,97 лв., за м. август 2020г. - 13 883,54 лв., за м. октомври 2020г.- 3459,90 лв., за м. ноември 2020г. - 1846,31 лв. и за м. януари 2021г. – 2936,10 лв.

Следователно спорът по делото е концентриран около **размера** на възнагражденията за м. декември 2019г., м. януари и м. май 2020г. и м. май 2021г. и **погасяването** на дължимите се на ищеца за целия процесен период от м. ноември 2019г. до м. май 2021г. вземания за трудово възнаграждение.

В тази връзка по делото са събрани писмени доказателства и са изслушвани съдебно-графическа /СГЕ/ и съдебно-счетоводна експертизи /ССЧЕ/, заключенията по които съдът кредитира изцяло като обективни и обосновани.

От съвкупния анализ на двете експертизи и приетите писмени доказателства по делото се установява следното:

През месец ноември 2019г. ищецът е бил командирован в Италия със заповеди от 04.11. и 14.11. за периодите от 05 до 14.11.2019г. и от 15 до 13.12.2019г. С допълнителни споразумения е уговорена минимална месечна часова ставка от 13,28 евро/25,97 лева на час, допълнително възнаграждение за прослужено време в размер на 0,6 %, изплащането на добавка за храна в размер на 5,28 евро или 10,33 лева за всеки работен ден от срока на командировката, изплащането на 13 заплата и годишна награда. Според заключението на вещото лице по ССЧЕ за този месец работодателят е начислил на ищеца брутно трудово възнаграждение в размер на 7 695,81 лв., в т.ч. основна заплата в размер на 3 686,74 лв., бонуси, доплащане „европ. закон.“ и ваучери за храна. Сумата за получаване в размер на 6 500 лв. е изплатена в брой, за което е подписан РКО на 04.11.2019г. и по банков път с плащания на 18, 20 и 16.12.2019г.

Възнаграждението за м. декември 2019г., по размера на което страните нямат спор, е изплатено по банков път на 17.12.2019г. и на 16.01.2020г.

През месец януари 2020г. ищецът е бил командирован в Белгия със заповед от 10.01.2020г. за периода от 13.01 до 09.02.2020г. С допълнително споразумение е уговорена минимална месечна часова ставка от 36 лева на час, допълнително възнаграждение за прослужено време в размер на 0,6 %, изплащането на добавка за храна в размер на 55 лева за всеки работен ден от срока на командировката. Според заключението на вещото лице по ССЧЕ за този месец работодателят е начислил на ищеца брутно трудово възнаграждение в размер на 5561 лв., в т.ч. основна заплата в размер на 4514,09 лв., клас прослужено време, доплащане „европ. закон.“ и ваучери за храна. Сумата за получаване в размер на 4579,38 лв. е изплатена в брой, съгласно РКО от 13.01.2020г. и 06.03.2020г.

Възнаграждението за м. декември 2019г., по размера на което страните нямат спор, е изплатено по банков път на 05.03. и на 16.04.2020г.

През месец май 2020г. ищецът е бил командирован в Швеция със заповед от 15.05.2020г. за периода от 16.05 до 26.05.2020г. С допълнително споразумение е уговорена минимална месечна часова ставка от 30,86 лева на час, допълнително възнаграждение за прослужено време в размер на 0,6 %, изплащането на добавка за храна в размер на 44,35 лева за всеки работен ден от срока на командировката. Според заключението на вещото

лице по ССЧЕ за този месец работодателят е начислил на ищеца брутно трудово възнаграждение в размер на 2635,61 лв., в т.ч. основна заплата в размер на 1797,26 лв., клас прослужено време, доплащане „европ. закон.“ и ваучери за храна. Сумата за получаване в размер, по-висок от посочения от ищеца исковата молба, а именно 2071,25 лв. е изплатена с РКО на 15.05 и 11.06.2020г.

Възнаграждението за м. юни 2020г., по размера на което страните нямат спор, е изплатено с РКО на 11.06. и на 10.09.2020г.

Възнаграждението за м. юли 2020г. в претендирания от ищеца размер от 4082,97 лв., е изплатено с РКО на 28.07. и на 10.09.2020г.

Възнаграждението за м. август 2020г. в претендирания от ищеца размер от 13 883,54 лв. му е изплатено с РКО на 17.09.2020г.

При липса на спор, че размерът на дължимото се възнаграждение на ищеца за м. октомври 2020г. е 3459,90 лв. по делото се установява, че същото е заплатено с банков превод от 08.10.2020г. и в брой, за което е издаден РКО от 18.12.2020г.

За м. ноември 1846,31 лв. дължимите се 1846,31 лв. за платени в брой на 16.11.2020г. и 18.12.2020г., за което са издадени РКО от същите дати.

Възнаграждението за м. януари 2021г., по размера на което страните нямат спор, е изплатено с банков превод от 14.01.2021г. и в брой, съгласно РКО от 23.02.2021г.

От заключението на ССЧЕ се установява, че за м. май 2021г. на ищеца е начислено брутно месечно трудово възнаграждение в размер на 688 лв. за 17 работни дни, като в останалите 16 дни работникът е воден в самоотлъчка. Установява се, че нетният размер на възнаграждението от 450,12 лв. е платен по банков път на 15.06.2021г. От представената от ищеца с исковата молба справка за актуалното състояние на трудовите договори на Й. Р. К. съдът приема за установено, че от 12.05.2021г. същият е започнал работа допълнително трудово правоотношение при друг работодател – „Инвентикс“ ООД. Видно от справката за осигурителен доход / на л. 11 от делото/ при този осигурител за м.5 2021г е посочено дневно работно време от 4 часа с място на работа в гр. При това положение и доколкото уговореното с трудовия договор на ищеца място на работа при ответното дружество е гр. Летница съдът намира, че презумпцията по чл. 8, ал. 2 КТ работникът да е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения при ответното дружество, включително задължението си да престои работна сила за втората половина на м. май 2021г. в рамките на уговореното работно време между страните, е оборена.

Недоказани са твърденията на ищеца за дължимост на трудови възнаграждения в по-високо от платения от ответника размер. С исковата молба не се навеждат твърдения, респ. не са налице съдебно заявени претенции за присъждане на възнаграждение за положен извънреден труд, поради което не може да бъде споделена тезата, че заключението на вещото лице по ССЧЕ не било съобразено с положения такъв, вкл. на официални празници. Установява се, че начисленията включват суми за храна, каквито не са уговорени в представения по делото трудов договор, а само в допълнителните споразумения, сключени във връзка с командироването на ищеца в чужбина, поради което и не се установяват във фиксиран размер за процесния период. На следващо място в трудовия договор на ищеца не е предвидено задължение, а само възможност за изплащане на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати. Ето защо не може да бъде споделена тезата, че платеното е било именно като бонус, а дължимото се трудово възнаграждение е останало непогасено.

На следващо място плащането на всички дължими суми за трудови възнаграждения за процесния период се установява по делото по несъмнен начин от представените преводни нареждания и РКО, носещи подписа на ищеца и удостоверяващи неизгодния за него в светлината на повдигнатия пред съда правен спор факт на получаване на съответните суми, банкови извлечения. В този смисъл в решение 41 от 26.02.2019 г. по гр. д. № 2525/18 г., IV

ГО на ВКС, [решение № 89/29.03.2013 г.](#) по гр. д. № 558/2012 г., IV г. о., [решение № 746/5.01.2011 г.](#) по гр. д. № 727/2009 г., IV г. о., [решение № 141/30.11.2010 г.](#) по гр. д. № 2715/2008 г., II г. о. на ВКС, [решение № 258/03.11.2017 г.](#) по гр. д. № 1007/2017 г., IV г. о. на ВКС и др., са дадени разрешения които се споделят от настоящия състав, като е прието, че съгласно [чл. 270, ал. 3 КТ](#) изпълнението на произтичащото от писмения трудов договор парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника или посочено от него лице във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод по влог на работника. Ето защо съдът приема, че ответникът успешно доказва плащането на дължимите суми за трудови възнаграждения за процесния период.

С оглед изложеното предявеният иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ е изцяло неоснователен, поради което подлежи на отхвърляне.

По иска с правно основание чл. 86 ЗЗД

Падежът на задължението за плащане на трудовото възнаграждение съгласно чл. 6, ал. 3 от трудовия договор настъпва до 25-то число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът.

От обобщението на данните за плащанията в табличен вид на стр. 8 от заключението ан ССЧЕ съдът приема за установено, че ответникът е бил в забава в плащането на части от дължимите се трудови възнаграждения на ищеца, както следва: част от дължимото се трудово възнаграждение за м. януари 2019г. в размер на 3650,36 лв. за времето от 26.02.2020г. до 06.03.2020г.; част от дължимото се трудово възнаграждение за м. юни 2020г. в размер на 1042,29 лв. за времето от 26.07.2020г. до 10.09.2020г.; част от дължимото се трудово възнаграждение за м. юли 2020г. в размер на 3887,39 лв. времето от 26.08.2020г. до 10.09.2020г.; част от дължимото се трудово възнаграждение за м. октомври 2020г. в размер на 2530,88 лв. за времето от 26.11.2020г. до 18.12.2020г.

На основание чл. 162 ГПК с помощта на онлайн калкулатор за законна лихва съдът изчисли, че размерът на дължимото се обезщетение на забава върху тези суми е 57,20 лв. Ето защо искът с правно основание чл. 86 ЗЗД обезщетение за забава върху неплатеното трудово възнаграждение е частично основателен до сумата от 57,20 лв. и за периода от 26.02.2020г. до 18.12.2020г. и неоснователен за разликата до пълния предявен размер от 6942,59 лв. и за останалата част от заявления от ищеца период.

По иска с правно основание по чл. 224, ал.1 КТ и акцесорната претенция за обезщетение за забава:

Съгласно разпоредбата на чл.224 ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на обезщетение за неползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасен по давност. Без значение за възникване правото на обезщетение е основанието за прекратяване, както и причините, поради които полагащият се платен годишен отпуск е останал неизползван от работника.

Установява се от съвкупния анализ на кредитираното заключение на ССЧЕ, че ищецът е имал право на 3 дни платен годишен отпуск за 2019г., които е ползвал. За 2020г. Й. К. има право на 20 работни дни платен отпуск, а за 2021г. – 7 работни дни. Съгласно експертизата, размерът на дължимото се обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за тези общо 27 дни непозлван платен годишен отпуск е 748, 11 лв.

С платежно нареждане от 16.09.2021г. на ищеца е платено обезщетение в размер на 717,96 лв., при което оставащата дължима част от обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ е 30, 15 лв.

За плащането на обезщетението по чл.224 КТ законодателят не е посочил определен ден за изпълнение. Ето защо и с оглед разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД за изпадане на ответника в забава е необходима покана. Използваният в чл.224, ал.1 КТ израз „при прекратяване на трудовото правоотношение” сочи момента, в който възниква правото, но не и момента, в който работодателят изпада в забава /не е налице съвпадение между изискуемост и забава/. В този смисъл съдът споделя изцяло изложените мотиви в ТР № 3/1996г. на ОСГК на ВС, макар да касаят друго по вид, но еднакво по начин на настъпване на изискуемостта, обезщетение.

В случая покана е отправена от ищеца със заявлението за прекратяване на трудовото му правоотношение /на л. 6 от делото/, за което не се спори, че е получено от работодателя на 16.08.2021г. Размерът на обезщетението е 748,11 лв., от които 717,96 лв. за платени на 16.09.2021г. От тук съдът приема, че за времето от 17.09.2021г. ответникът дължи на ищеца обезщетение за забава в плащането на оставащата част от дължимото се обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, в размер на законната лихва върху сумата от 30,15 лв. до датата на предявяване на иска 03.01.2022г., което съгласно на основание чл. 162 ГПК определя в размер на 0,92 лв. До тази сума предявеният иск с правно основание чл. 86 ЗЗД е основателен, а за разликата до пълния предявен размер от 3,39 лв. същият подлежи на отхвърляне.

С оглед на формираните по-горе изводи за частичната основателност на съдебно предявените претенции с правно основание чл. 242, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД съдът следва да разгледа направеното от ответника **възражение за прихващане**.

С отговора на исковата молба ответникът прави процесуално – правно възражение за прихващане с насрещното му вземане с правно основание по чл. 220, ал. 1 вр. с чл. 326, ал. 2 КТ за сумата от 677,30 лв., представляваща обезщетение за неспазено предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работника.

Така направеното евентуално възражение за прихващане съдът намира за основателно. Съображенията за това са следните:

На основание чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ трудовият договор се прекратява от момента на получаване на писменото изявление на работника за прекратяване на договора, като заповедта на работодателя за прекратяването на тр. правоотношение в случая има само констативен характер и се издава в изпълнение на задължението му по чл.128а, ал.3 КТ /опр. по ч.гр.д. №123/12 г. на трето г.о. на ВКС/. Като връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от работодателя, автоматично води до прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали са били налице посочените в нея основания за уволнение, така и писменото изявление на работника за прекратяване на трудовото му правоотношение на някое от основанията по чл. 327, ал. 1 от КТ води до автоматично прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали е налице посоченото в изявлението на работника или служителя основание. При незаконно /без основание/ прекратяване на трудово правоотношение по чл. 327, ал. 1 от КТ, работодателят разполага само с възможност да претендира от работника или служителя обезщетение за вредите, които е понесъл от неоснователното прекратяване на трудовия договор /Решение № 234 от 21.01.2020 г. по гр. д. № 1708 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. Отделение, Решение по гр.д. №1289/14 г. на четвърто г.о. на ВКС, Решение по гр.д. №3101/08 г. на пето г.о. на ВКС/.

В случая по изложените по-горе съображения съдът намира, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение с получаването на писменото изявление на работника от работодателя основанието по чл. 327, ал. 1, т 2 КТ не е било налице. Ето защо за работодателя е възникнало правото на обезщетение за вреди, което справедливо се съизмерява с размера на обезщетението за неспазено едномесечно предизвестие в размер на brutното трудово възнаграждение на работника, или 677,30 лв.

Ето защо исковите с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за сумата от 30,15 лв. и по

чл. 86 ЗЗД за сумите от 57,20 лв. и 0,92 лв., до които съдът е счел същите за основателни, подлежат на отхвърляне поради прихващането им с вземането на ответника срещу ищеца за сумата от 677,30 лв., представляваща дължимо обезщетение за неспазено предизвестие.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК при отхвърляне на исковете ответникът има право на разноските по делото. Законодателят не прави разграничение дали исковете са отхвърлени като неоснователни, или като погасени по давност или чрез прихващане. Единственото изключение от правилото, че страната, която е загубила делото понася отговорността за съдебните разноски, е разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, която е недопустимо да се тълкува разширително. Относно приложението на чл. 78, ал. 3 ГПК при отхвърлен иск поради уважено възражение за прихващане /виж определение № 98 от 04.03.2021 г. по ч. т. д. № 846/2020 г. на I т. о., определение № 27/10.01.2019 г. по ч. т. д. № 1469/2018 г. на II т. о., определение № 44/28.01.2019 г. по ч. гр. д. № 1/2019 г. на III г. о. /.

Ето защо в полза на ответника следва да се присъдят направените от него разноски в пълен размер от 3 000 лв. за платен адвокатски хонорар и 200 лв. за възнаграждение на вещото лице по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза. Възражението за прекомерност на платения адвокатски хонорар, макар и релевирано своевременно, съдът намира за неоснователно предвид материалния интерес по делото и обхвата на извършеното в изпълнение на договора за адвокатска защита и съдействие.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Й. Р. К. с ЕГН ******* със съдебен адрес гр., ул. „Княз Борис I“ №40 чрез адв. Ц. И. Й. срещу **„УОЛТОПИЯ“ АД с ЕИК 204143670** със седалище и адрес на управление гр. Летница, бул. „България“ №1В искове с правно основание по чл. 128, т. 2 КТ за сумата от **33 729,17 лв.** - неплатено нетно трудово възнаграждение за периода от месец ноември 2019г. до м. май 2021г., с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от **6942,59 лв.** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дължимите се трудови възнаграждения за периода от 01.12.2019г. до 03.01.2022г., с правно основание по чл. 224, ал. 1 КТ за сумата от **100 лева** – обезщетение за общо 60 дни неизползван платен годишен отпуск за календарните 2019, 2020 и 2021г., и с правно основание по чл. 86 ЗЗД за сумата от **3,39 лв.** – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 16.08.2021г. до 03.01.2022г. **като недоказани и неоснователни, а В ЧАСТТА за сумите от 57,20 лв.** – обезщетение за забава в плащането на дължимите се трудови възнаграждения за периода от 26.02.2020г. до 18.12.2020г., **30, 15 лв.** – неплатена част от дължимо се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 и 2021г. и **0,92 лв.** – обезщетение за забава в плащането на дължимото се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на законната лихва върху главницата за периода от 17.09.2021г. до 03.01.2022г. като **ПОГАСЕНИ ЧРЕЗ ПРИХВАЩАНЕ** с насрещното вземане на ответника **„УОЛТОПИЯ“ АД с ЕИК 204143670** със седалище и адрес на управление гр. Летница, бул. „България“ №1В срещу **Й. Р. К. с ЕГН ******* със съдебен адрес гр., ул. „Княз Борис I“ №40 за заплащане на основание чл. 220, ал. 1 вр. с чл. 326, ал. 2 КТ на сумата от **677,30 лв.**, представляваща обезщетение за неспазено едномесечно предизвестие за прекратяване на трудовото

правоотношение между страните.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____